

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
13 У 10412/18
25.03.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Милосављевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., кога заступа Ђурђевић Илија, адвокат из Вршца, Иве Милутиновића бр. 28, поднетој против Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења 08 бр. 112-01-1/282-2018 од 14.05.2018. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 25.03.2022. године донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, 08 бр. 112-01-1/282-2018 од 14.05.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство финансија Републике Србије да тужиоцу А.А. из ..., ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, одбијен је, као неоснован, приговор тужиоца, царинског службеника Управе царина, Царинарнице Вршац, са пребивалиштем у Вршцу, ул. Гудурички пут бр. 28, изјављен против решења директора Управе царина број: 148-III-118-02-3/2018 од 16.04.2018. године, којим је именованом отказан радни однос у Управи царина (јер је у правоснажно окончаном кривичном поступку – пресудом Основног суда у Вршцу К-673/13 од 10.11.2017. године, а која је потврђена пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1-20/18 од 15.03.2018. године, оглашен кривим за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. КЗ, које је извршено на раду у царинској служби и за које му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од три месеца са периодом пробације од једне године). Ставом другим диспозитива, одређено је да именованом престаје радни однос са даном достављања овог решења, док је ставом трећим диспозитива, одређено да је ово решење коначно. Решењем од 16.04.2018. године, ставом првим

диспозитива, тужиоцу, царинском службенику Управе царина, Царинарнице Вршац, са пребивалиштем у Вршцу, Гудурички пут бр. 28а, отказан је радни однос у Управи царина, јер је у правноснажно окончаном кривичном поступку (пресудом Основног суда у Вршцу бр. 8К-673/13 од 10.11.2017. године, а која је потврђена пресудом Вишег суда у Панчеву бр. Кж1-20/18 од 15.03.2018. године) оглашен кривим за кривично дело које је извршио на раду у царинској служби. Ставом другим диспозитива, одређено је да именованом радни однос престаје са даном коначности овог решења.

У тужби, поднетој Управном суду дана 14.06.2018. године и допуњеној поднеском од 20.03.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи, између осталог, да је у конкретном случају, примењена одредба чл. 304. ст. 1. тач. 3. Царинског закона, којом је прописано да запосленом, поред случајева предвиђених законом, престаје радни однос, и ако је правноснажно осуђен за кривично дело предвиђено одредбама тог закона. Указује да он није осуђен за кривично дело предвиђено одредбама Царинског закона, већ за кривично дело предвиђено Кривичним закоником. Посебно наглашава да се на царинске службенике супсидијарно примењује Закон о државним службеницима, а не Закон о раду, што произлази из одредбе члана 298. Царинског закона. Позивајући се на одредбу члана 131. ст. 2. Закона о државним службеницима, истиче да он није осуђен на казну затвора, већ му је изречена условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца, док је одредбом члана 176. ст. 1. Закона о раду, прописано да запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца (тачка 3) ако због издржавања казне затвора мора да буде одсутан са рада у трајању дужем од 6 месеци, што такође није његов случај. При томе указује да је, у складу са одредбом члана 179. Закона о раду, наступила застарелост могућности послодавца да запосленом да отказ, имајући у виду да се отказ уговора о раду може дати најкасније до истека рока застарелости за кривично дело утврђено законом. Позивајући се на одредбе члана 103. тач. 4, члана 104. ст. 1. и 6, члана 357. ст. 1. Кривичног закона истиче да је дело извршено 02.09.2008. године, да је кривична пресуда постала правоснажна 15.03.2018. године, а да је првостепено решење о отказу послодавца уговора о раду донето 16.04.2018. године, значи након истека 10 година када је већ истекао рок застарелости. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и тужени орган обавезе да му надоканди трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе од стране адвоката и износ таксе.

У детаљно образложеном одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе у смислу одредбе члана 33. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. наведеног Закона, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је то

решење донето након што је тужени орган, увидом у списе предмета, утврдио да је тужилац правноснажном пресудом Основног суда у Вршцу К-673/13 од 10.11.2017. године (која је постала правноснажна дана 15.03.2018. године, јер је тог дана потврђена од стране Вишег суда у Панчеву Кж1-20/18 од 15.03.2018. године), оглашен кривим за учињено кривично дело-фалсификовање службене исправе из члана 357. ст. 1. Кривичног законика, због тога што је дана 02.09.2008. године, на граничном прелазу Ватин, као службено лице- царински надзорик ЦИ Ватин, у службену исправу - ЈЦИ 11347/ТП/307 од 02.09.2008. године, унео неистиниту садржину на тај начин што је у тој службеној исправи навео да је роба, четири половна ванбродска мотора и то, мотор марке “Yamaha” тир F4AMH 68D сер. бр. ... производње 2007 (F01) (7470/08), марке “Yamaha” тип F4AMH 68D сер. бр.... година производње 2005 (F01) (7473/08), марке “Yamaha” тип 4AS6EO сер. бр. ... година производње 2000 (F01) (7475/08) и марке “Mercury” тип F5AM 68D сер. бр. ... година производње 2006 (F01) (7476/08), напустила царинско подручје Републике Србије, иако је знао да то није тачно и да се ти ванбродски мотори још увек налазе на територији Републике Србије, а затим је службену исправу са том садржином оверио својим потписом и службеним печатом, при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено. За учињено кривично дело на раду, тужиоцу је у правноснажно окончаном поступку изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца, и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени не учини ново кривично делу у року од једне (1) године, од дана правноснажности пресуде. Имајући у виду утврђено чињенично стање, тужени орган је нашао да је на исто, првостепени орган правилно применио материјално право, односно одредбу члана 179. ст. 1. тач. 2. Закона о раду (“Сл. гласник РС” бр. 24/05...113/17), који закон се супсидијарно може применити у случају када наступи прописани услов који представља законски основ за отказ уговора о раду, при чему је решење донето применом одредбе члана 304. ст. 1. тач. 3. Царинског закона, који садржи упућујућу одредбу на прописане законске разлоге. Тужени орган је, као неприхватљиве, оценио наводе тужиоца да се, у конкретном случају, не може применити Закон о раду, јер одредба члана 298. Царинског закона, упућује на примену других прописа, док и сам Закон о раду (члан 2. ст. 2), прописује своју супсидијарну примену на запослене у државним органима, уколико Царинским законом није другачије прописано. Самим тим, како се у конкретном случају ради о кривичном делу учињеном на раду у царинској служби, то су по оцени туженог, испуњени услови за примену отказног разлога прописаног одредбом члана 179. ст. 1. тач. 2. Закона о раду. Такође је тужени, као неосноване, оценио наводе тужиоца о примени искључиво Царинског закона и Закона о државним службеницима, јер би то произвело нелогичан закључак да царинском службенику не може да се откаже радни однос, ако је у правноснажно окончаном кривичном поступку утврђено да је учинио кривично дела на раду у Управи царина, већ да су случајеви престанка радног односа ограничени само на разлоге прописане одредбом члана 131. ст. 1. тач. 2. Закона о државним службеницима и одредбом 176. Закона о раду, док одредба члана 304. Царинског закона, упућује и на законом прописане разлоге за престанак радног односа, што је управо и правилно примењени отказни разлог из Закона о раду. На исти начин је тужени оценио и наводе тужиоца, да се отказне одредбе не могу применити, јер је тужилац осуђен на условну осуду као меру упозорења, а не на казну затвора, у смислу одредбе члана 131. Закона о државним службеницима. Ово са разлога, што је та чињеница ирелевантна у радноправном смислу за послодавца, односно за Управу царине, где је кривично дело

на раду и учињено, јер се по члану 65. Кривичног законика, условна осуда неспорно изриче учиниоцу кривичног дела, док наведена одредба члана 179. Закона о раду, не утврђује врсту и висину кривичне санкције за сопствену примену.

Међутим, према оцени Управног суда, основано тужилац у тужби указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења решења повредио правила поступка прописана одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/2016 и 95/18), а у вези члана 168. став 2. наведеног Закона, јер образложење оспореног решења у смислу наведених одредаба ЗУП-а, не садржи све елементе потпуног образложења. Ово са разлога, што је тужилац у приговору поднетом против решења директора Управе царина број: 148-III-118-02-3/2018 од 16.04.2018. године, којим је именованом отказан радни однос у Управи царина, навео да према одредби члана 176. ст. 1. Закона о раду (који закон је примењен у конкретном случају), запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца (тачка 3), ако због издржавања казне затвора мора да буде одсутан са рада у трајању дужем од шест (6) месеци, док је у одредби члана 131. ст. 1. тач. 2. Законом о државним службеницима, која се примењује на царинске службенике, наведено као отказни разлог (по сили закона), да запослени буде осуђен на казну затвора од најмање шест (6) месеци - даном правноснажности пресуде, а што није његов случају, јер тужилац није осуђен на казну затвора, већ му је изречена условна осуда, којом је утврђена казна затвора у трајању од три (3) месеца, због чега није испуњен законски услов да се тужиоцу откаже радни однос у Управи царина. Како је тужени у образложењу оспореног решења пропустио да оцени ове наводе приговора, то је поступио супротно одредби члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да другостепени орган испитује постојање разлога за оспоравање решења који су наведени у жалби, а која повреда је од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу пресуде, тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се правних схватања и примедба суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. наведеног Закона.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, односно тужиоцу признао трошкове на име састава тужбе од стране адвоката, у износу од 16.500,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Сл. гласник РС" бр.121/12), применом одредби чланова 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, као и одредбама чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС” бр. 72/11...87/18).

Трошкове управног спора на име такси, суд тужиоцу није признао, а имајући у виду одредбу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...87/18 и 18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, а којом је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, будући да тужилац у тужби

није навео које трошкове за таксу потражује.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 25.03.2022. године, 13 У 10412/18

Записничар
Љиљана Милосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН